

เขียนโดย ม.ล.ชญ.โซติ ชมพูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

คุณสำนักในเป้าหมายของคุณอยู่หรือเปล่า? ถอดใจความสุนทรพจน์ของ Mark Zuckerberg ให้กับนักศึกษา Harvard '17

วันนี้ผมจะมาพูดถึงเรื่องเป้าหมาย แต่ไม่ได้มาที่นี่เพื่อมาพูดถึงการหาเป้าหมาย เราเป็นพวกมิลเลนเนียล (พวก Generation Y) เราใช้สัญชาตญาณพยายามหาเป้าหมาย ผมมาที่นี่เพื่อจะมาบอกว่าแค่หาเป้าหมายในชีวิตอย่างเดียวมันไม่พอหรอก ความท้าทายของคนรุ่นเรานี้คือการสร้างโลกที่ทุกคนสำนักในเป้าหมายต่างหาก

ผู้ชายคนหนึ่งที่ John F Kennedy ไปที่ศูนย์อวตารของนาซ่า และเห็นพนักงานถือไม้กวาดเดินมา ท่านเลียสามพนักงานคนนั้นว่าทำอะไรอยู่ เขาตอบผู้ชายว่า “ท่านประธานาริบดีครับ ผมกำลังช่วยพากคนไปดวงจันทร์อยู่”

พวกเราต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่ใหญ่กว่าตัวพากเราเอง พากเราเป็นที่ต้องการ มีบางอย่างที่ใหญ่กว่า และเรารักการทำงานเพื่อมัน

เป้าหมายคือสิ่งที่สร้างความสุขให้พากเรา

พากคุณกำลังจบการศึกษาในห้วงเวลาที่สำคัญสุดๆ ตอนที่พ่อแม่พากเราเรียนจบ เป้าหมายมันก็มาจากงาน จากโบสถ์ จากชุมชน แต่วันนี้ วันที่เทคโนโลยีและระบบอัตโนมัติจะมาแทนที่งานประจำหลายงาน สมาชิกในชุมชนค่อยๆหายไป หลายคนหางหาง่ายไปจากผู้คน หดหู่สิ้นหวังและไร้ค่า และพยายามที่จะทำให้ตัวเองมีประโยชน์ขึ้นมากขึ้น

ผมเดินทางมาหลายที่ พบเคียงนั่งข้างๆเด็กในสถานกักกันเยาวชนและพากติดยา ครั้งหนึ่งเด็กพากนี้เคยบอกพากว่าชีวิตพากเขาแตกต่างจากตอนนี้ได้ถ้าพากเขาแค่้มือไว้ทำหลังจากเลิกเรียน หรือมีที่ๆจะไป ผมเจอนักงานโรงงานที่รู้ว่างานเก่าที่เขาเคยทำมันไม่กลับมาอีกแล้ว พากเขาแค่ต้องการใช้ชีวิตที่เป็นของพากเขาริบๆ

ฉะนั้นถ้าจะทำให้สังคมของพากเรามันไปข้างหน้า เราต้องเจอความท้าทายอย่างหนึ่งร่วมกัน ไม่ใช่แค่สร้างงานใหม่ๆ แต่ต้องสำนักในเป้าหมายอีกครั้ง

ผมจำคืนที่ผมให้ไว้บริการ Facebook ในหอพักเด็กๆของผมในบ้านเคริกแแลนด์ได้ ผมไปที่นี่อีกบ้านเพื่อนที่ชื่อเคริกซ์ ผมจำได้ว่าผมบอกเขาว่าผมตื่นเต้นมากที่จะเข้าถึงชุมชนอาร์เวย์ด แต่สักวันหนึ่งต้องมีสักคนที่เข้าถึงโกลนี้ที่ไปได้

เขียนโดย ม.ล.ชัญชิติ ชนมุนท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

ความจริงคือ พวากำกับเด็กนักเรียน เราไม่รู้เรื่องอะไรแบบนั้นหรอก ไม่รู้ว่าจะมีบริษัทเทคโนโลยีขนาดใหญ่ที่มีทรัพยากรร้อม ผนวกแคร์ดิว่าจะไครสักคนที่เข้าถึงโลกทั้งไปได้ แต่ต้องเดินมั่นขัดเจนสำหรับพวกเรา ว่าทุกคนต้องการเชื่อมต่อกัน เข้าถึงกันและกัน เราถึงใช้ชีวิตเดินไปข้างหน้าได้ในแต่ละวัน

ถ้าคุณเห็นว่าโลกนี้มันเปลี่ยนไป คุณเห็นข้อดีว่าจะต้องมีคนไปเปลี่ยนมัน แต่คนที่นั่นไม่ไปเปลี่ยนให้คุณหรอก คุณนั่นแหละที่จะไปเปลี่ยนมัน

แต่แค่นั้นมันก็ไม่พอที่จะทำให้คุณมีเป้าหมายหรอก คุณต้องสร้างสำนักในเป้าหมายเพื่อคนอื่นด้วย

ผมบทเรียนหนักๆอยู่เรื่องหนึ่ง คุณ ผมไม่ได้คิดจะตั้งบริษัทเลยนะ ผมแค่อยากสร้างผลกระทบ และต่อมาหลายคนก็เริ่มมาร่วมงานกับพวกเรา ผมก็เลยคิดว่าคนพวกนั้นก็อยากร่างผลกระทบแบบเหมือนกัน ผมก็เลยไม่ได้บอกว่าสักวันหนึ่งเราจะตั้งบริษัทขึ้นมา

ปสองปีที่ผ่านมา มีบริษัทใหญ่ๆบางเจ้าอยากรื้อปรับรูปแบบ Facebook ไม่อยากรายมัน ผมอยากรื้อปรับรูปแบบให้มากกว่านี้ เราเคยสร้าง News Feed ครั้งแรก และผมก็คิดว่าถ้าเราให้บริการตัวนี้เมื่อไหร่ มันจะเปลี่ยนวิธีที่เรารู้จักโลกนี้ได้แน่

เป็นคนอื่นคงขายบริษัทนี้ไปแล้วล่ะ แต่ถ้าขายโดยที่ไม่ได้สำนักในเป้าหมายที่เหนือกว่าแค่เงิน ความฝันของสถา�始อพตัวนี้มันก็คงไม่เป็นจริง หลังจากที่พวกเรามาทำกันหนัก ก็มีคนแนะนำพ่วงว่า ถ้าผมไม่ขาย ผมจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต จากนั้นความสัมพันธ์ในทีมก็แย่ลงๆจนทุกคนในทีมบริหารพยายามอภิਆกันหมดในปีเดียว

ตอนนั้นเป็นช่วงที่หนักมาก ช่วงที่ผมกำลังนำ Facebook ผนเขื่อนสิ่งที่พวกเรารักไว้ แต่ผมรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียว ที่แยกว่ามันเป็นความผิดของผมเอง ผมเคยสงสัยนั้น ว่าถ้าผมคิดผิดล่ะ? ผมมันเป็นพวากคนหลอกหลวงหรือเปล่า? ผมนั้นก็แค่เด็กอายุ 22 ที่เริ่มสร้างโลกนี้มันเป็นอย่างไร

หล่ายปีจันถึงตอนนี้ ผมเข้าใจแล้วว่าเรื่องที่เกิดขึ้นมันก็เพราะว่าเราขาดสำนัก สำนักในเป้าหมายที่เหนือกว่า พวกเรามาเป็นคนที่กำหนดมันขึ้นมาเพื่อที่จะก้าวไปด้วยกัน

วันนี้ผมจะบอก 3 ทางที่จะสร้างโลกที่สำนักในเป้าหมายที่ว่า อย่างแรกคือทำงานกับประเทศที่มีความหมายมากๆไปด้วยกัน

เขียนโดย ม.ล.ชัญติ ชนมบุตร

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

อย่างที่สองคือต้องกำหนดความหมายของความเท่าเทียมกันใหม่ ให้ทุกคนมีอิสระที่จะได้ตามเป้าหมาย และสุดท้ายคือสร้างชุมชนไปทั่วโลก

เริ่มจากอย่างแรกก่อนคือการทำงานกับโปรเจคที่มีความหมายมากๆ

ยุครุนแรงต้องเจอกับงานอีกเป็นล้านๆที่ระบบอัตโนมัติจะมาแทนที่ อย่างรถที่ขับเองได้ แต่พวกเรางงพอที่จะทำงานร่วมกันได้

คนทุกรุนต้องให้ความหมายของคำว่า “งาน” คนมากกว่า 3 แสนคนทำงานร่วมกันเพื่อจะพาคนฯเดียวขึ้นไปเหยียบดวงจันทร์ รวมถึงพนักงานทำความสะอาดน้ำด้วย อาสาสมัครนับล้านคนก็ช่วยให้เด็กๆมีภูมิคุ้มกันจากโรคโปลิโอ คนอีกล้านก็ช่วยกันสร้างขื่อนญเเวอร์และอีกหลายๆโครงการขึ้นมา

โปรเจคพวกนี้มันไม่ได้ให้แค่เป้าหมายกับคนที่ทำงานพากันนั้น มันทำให้ทั้งประเทศมีสำนึก ภูมิใจที่พวกเราทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้สำเร็จด้วยกัน

และตอนนี้ก็ถึงเวลาของพวกเราที่จะทำในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ว่าแล้ว ผู้มีรู้ คุณอาจคิดว่า ผมจะไปรู้ว่าผมสร้างเชื่อนได้ยังไง? หรือผมจะเอามาเป็นล้านๆคนมาทำงานได้ยังไง?

แต่ผมจะบอกอะไรให้นั้น ไม่มีใครทำได้ดังแต่แรกหรอก ไอเดียมันไม่ได้ออกมาสมบูรณ์แบบตั้งแต่แรก แต่ไอเดียมันจะชัดเจนตอนที่คุณทำงานกับมัน คุณแค่เริ่มค้นหานเอง

ถ้าผมต้องเข้าใจทุกอย่างเกี่ยวกับการเข้มต่อคนก่อนผมจะเริ่มทำ Facebook ก็ไม่เกิดขึ้นมาหรอก

หนังและวัฒนธรรมปือบถึงทำให้พวกเรารักษาใจผิดกันหมด ความคิดที่ว่าเราปึ้งอะไรในหัวแค่ครั้งเดียวเข้าใจทุกอย่างมันเป็นคำโกหกที่อันตรายสุดๆ มนทำให้เราไม่รู้สึกพอ เราไม่มีอะไรที่เป็นของพวกเราเองเลย เราถึงไม่มีอะไรเดียดๆตั้งแต่นั้น อ้อ และไม่มีใครเข้าเยี่ยนสูตรบนกระจกหรอก ไม่เข้าทำเลย

เขียนโดย ม.ล.ชญาณิชชิต ชนญูนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

คุณมีอุดมคติมั่นคงดี แต่ต่อจากนี้ไปถ้ามีใครเข้าใจคุณผิดล่ะ คุณพร้อมหรือยัง? คราวก์ตามที่ผ่านมาเหยื่อจะโดนตัวร้าวบ้า ต่อให้สุดท้ายคุณคิดถูกก็เถอะ คนที่คิดแก้ปัญหาหากาชขึ้นจะถูกตัวร้าวไม่เข้าใจความท้าทาย ต่อให้มันเป็นไปไม่ได้ที่จะรู้ทุกอย่างล่วงหน้า

คราวก์ตามที่มีคิดเริ่มอะไรก็ตามจะโคนวิพากษ์วิจารณ์สารพัดว่าลงมือทำเรื่องเกินไป เพราะมันจะมีบางคนเสมอที่ต้องการถ่วงเราไว้

ในสังคมที่เราอยู่ เราไม่ได้ทำการใหญ่ เพราะเรากลัวทำพลาดเอามากๆ ถึงขนาดที่ว่ามันไม่มีอะไรผิดปกติหรอก ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรผิด แต่ความจริงคืออะไรที่เราทำตอนนี้จะมีผลต่ออนาคตหมด แต่นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่ลงมือทำหรอก

ฉะนั้นรออะไรอยู่? มันถึงเวลาที่คุณรุนแรงที่จะกำหนดได้แล้วว่างานส่วนรวมมันคืออะไร? งานที่แก้ไขสภาพอากาศที่เปลี่ยนไปล่ะ เป็นไป ก่อนที่เราจะทำลายดาวเคราะห์ดวงนี้ เริ่มให้คนนับล้านเข้าไปอยู่ในภาคการผลิตและติดตั้งแผงโซล่าเซลล์ก่อนดีมั้ย?

แล้วงานรักษาระบบทุกชนิดและอาสาสมัครที่ค่อยติดตามข้อมูลสุขภาพล่ะ?

ทุกวันนี้เราใช้ทรัพยากรหมุดไปกับรักษาคนมากกว่าหาทางบ่องกันไม่ให้คนเป็นโรคนั้นตั้งแต่แรกถึง 50 เท่า มันไม่เข้าท่าเลย เราแก้ไขปัญหานี้ได้แล้วการทำให้ประชาธิปไตยมั่นสมัยขึ้นโดยการให้ทุกคนสามารถโหวตออนไลน์ได้ล่ะ? ทำให้การศึกษาเหมาะสมกับแต่ละคนจนทุกคนมีโอกาสได้เรียนหนังสือล่ะ?

ความสำเร็จพกน้อยไม่กลอกเงินอื้อม เราทำให้อนาคตที่ว่าเกิดขึ้นจริงกันตีกว่า ทุกคนจะได้มีบทบาทหน้าที่ มากำการใหญ่กัน ไม่ใช่แค่สร้างขั้นตอนอย่างเดียว แต่สร้างสำนึกในเป้าหมายด้วย

ฉะนั้นการทำโปรเจคที่มีความหมายใหญ่ๆเป็นสิ่งแรกที่เราทำได้เพื่อสร้างโลกที่ทุกคนสำนึกในเป้าหมาย

อย่างที่สองคือกำหนดความหมายของความเท่าเทียมกันเพื่อให้ทุกคนได้ถูกต้องตามเป้าหมายได้อย่างอิสระ

พอแม่เราหลายคนมีการงานมั่นคงตลอดทั้งชีวิต แต่ตอนนี้เราทุกคนมีความเป็นผู้ประกอบการไม่ใช่เราจะเริ่มทำโปรเจคหรือกำลังhabitatของตัวเองอยู่

เขียนโดย ม.ล.ชัญชิต ชนพูน

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

นั่นเป็นเรื่องดี วัฒนธรรมผู้ประกอบการของเราก็อวอร์ที่เราก้าวหน้าขึ้นมากๆ

ในวัฒนธรรมผู้ประกอบการที่ว่าจะเจริญขึ้นเมื่อการลงไอเดียใหม่ๆมันทำง่ายๆ Facebook ไม่ใช่อย่างแรกที่ผมทำ ผมทำเกม ทำระบบแชท ทำเครื่องมือการเรียน ทำเครื่องเล่นดนตรี แล้วผมก็ไม่ใช่คนเดียวที่ทำแบบนี้ เจ.เค. โรวลิงถูกปฏิเสธตั้ง 12 ครั้งก่อนที่พิมพ์แฮร์รี่ พอตเตอร์ แม้แต่ปียอนเช่ต้องทำเพลงเป็นร้อยก่อนถึงจะดัง

ความสำเร็จที่ยังใหญ่มากจากอิสระที่จะทำเรื่องผิดพลาดเสมอ

แต่ทุกวันนี้ เรา莽莽撞撞ที่ไม่เท่าเทียมกันในหลาย ๆ ระดับ และนั่นก็ทำให้ทุกคนต้องเบื้องหลัง เมื่อไหร่ที่คุณไม่มีอิสระที่จะเอ้าไอเดียดีๆ มาเปลี่ยนแปลงบริษัทที่ประวัติศาสตร์ด้องด้น ทุกคนก็แพ้หมด

สังคมเราตอนนี้ให้ค้ากับความสำเร็จมากเกินไปแล้ว ในขณะที่เราไม่ทำให้ทุกคนทดลองลงมือทำอะไรใหม่ๆ ดังๆ เลยสักนิดเดียว

ยอมรับความจริงเถอะ ระบบของเราต้องมีอะไรบางอย่างผิดปกติ ตอนที่ผมทำงานได้เงินเป็นพันล้านเหรียญ ยังมีนักเรียนอีกเป็นล้านที่ยังใช้หนี้ไม่หมดเลย แต่มีคนๆเดียวที่ตั้งธุรกิจพันล้านได้แบบนี้มันใช่หรือเปล่า?

ผมเองก็รู้จักผู้ประกอบการอยู่หลายคน และผมก็ไม่รู้จักคนที่ยอมแพ้ที่จะทำธุรกิจเพียง เพราะแคมป์นทำเงินได้ไม่มากพอหรอก แต่ผมรู้จักหลาย ๆ คนที่ไม่ยอมเล่าความผิดพลาดของเพื่อนไม่มีแผนกันพลาดเช่นกัน

พวกเราทุกคนรู้ดีว่า แคมป์ไอเดียดีๆ อย่างเดียวไม่พอที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จหรอก เราต้องอาศัยโชคด้วย แล้วก็ต้องน้อมต้องดูแลครอบครัวแทนที่จะเอาเวลาไปเขียนโค้ด ถ้าเมื่อก่อนผมไม่รู้ว่า ผมไม่เป็นไร Facebook นั้นไม่เข้าท่า ผมไม่ได้มายืนตรงนี้หื่น ก้าวเราซื้อสัตย์กับตัวเอง เราจะรู้ว่าเราโชคดีแค่ไหน

เขียนโดย ม.ล.ชัญชิติ ชนพูนท์

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

คนทุกรุ่นเห็นยามกับคำว่า “ความเท่าเทียม” คนรุ่นก่อนหน้าสู้เพื่อจะได้ใช้สิทธิเลือกตั้งและสิทธิพิพากเมือง มีข้อเสนอใหม่ๆ มีสังคมที่เจริญ และตอนนี้ก็เป็นเวลาของเราระบุกกำหันดสัญญาประชาคมเพื่อคนรุ่นเราราได้แล้ว

เราควรจะมีสังคมที่วัดความมั่นคงที่ไม่ใช่แค่ชั้นชีวัติทางเศรษฐกิจอย่าง GDP แต่ต้องมีตัวบวกจำนวนคนของเรารatherด้วยทักษะที่มีความหมายสำหรับพวกเรา

เราต้องคงความมั่นคงที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาที่หลากหลาย

ฉะนั้นเราต้องมีบริการสุขภาพสำหรับเด็กที่เรามีเงินใช้บริการได้ มีบริการสุขภาพดีๆที่ไม่ได้ผูกขาดอยู่แค่เจ้าสองเจ้า เราทุกคนจะทำเรื่องผิดพลาด

ฉะนั้นเราต้องการสังคมที่ฟอกสักกับการซั่งตัวเองให้หายใจ เทคโนโลยีมันก้าวหน้าขึ้นมาก ฉะนั้นเราต้องการสังคมที่ฟอกสีไปที่การศึกษาตลอดชีวิตให้มากกว่านี้ด้วย

ใช่ การໄລ่ล่าตามเป้าหมายของเรามันต้องเอื้อตัวเข้าแลก คนอย่างผมต้องเสียบางอย่างเพื่อแลกกับการໄລ่ล่าตามเป้าหมาย หลายคนจะໄລ่ล่าตามเป้าหมายได้ดี และคุณก็ควรໄລ่ล่าเป้าหมายของคุณเองด้วย

ผมกับพริศมีเลี้ยงเริ่มมูลนิธิ ชาน ชักเกอร์เบิร์ก ให้ความมั่นคงที่เรามีสนับสนุนโอกาสที่เท่าเทียมกัน มันเป็นคุณค่าของคนรุ่นเราระบุก ไม่เคยมีคำว่าเราจะทำมันมั้ย แต่ให้คำว่าเราจะทำมันเมื่อไหร่ดีกว่า

มิลเลนเนียมเป็นหนึ่งในรุ่นที่เอื้อเพื่อเพื่อแผ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ในปีหนึ่ง ถ้ามีมิลเลนเนียม 4 คน 3 ใน 4 นั้นจะได้บริจากช่วยเหลือคน ถ้ามีมิลเลนเนียม 10 คน 7 ใน 10 จะระดมเงินสำหรับการกุศล

แต่เงินก็ไม่ใช้อย่างเดียวที่คุณให้ เวลา คุณก็ให้บ้ำได้ ผมบอกเลยว่าถ้าคุณให้เวลา กับเรื่องนี้สัก 1-2 ชั่วโมงทุกอาทิตย์ นั่นก็พอที่จะช่วยเหลือคนอื่นให้มีศักยภาพมากขึ้นแล้ว

บางที่คุณคิดว่า 1-2 ชั่วโมงมันมากเกินไป แต่คุณคิดแบบนั้นเหมือนกัน ตอนที่พริศมีเลี้ยง江北าร์เวิร์ดแล้วเป็นครู ก่อนหน้านั้นเรอก็ทำงานการศึกษาร่วมกับผม เอื้อประโยชน์ต้องสอนหนังสือนะ ผมบ่นไปว่า “เอ่อ ผมยุ่งๆ ผมทำงานบริษัทอยู่นี่” แต่เรอก็ยืนกรานจะให้ผมสอนหนังสือ ผมเลยมาสอนวิชาผู้ประกอบการในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ชุมชนบอยแอนด์กีร์ลท้องถิ่น

ผมสอนนักเรียนเรื่องการพัฒนาสินค้าและการทำการตลาด

แล้วพวากันนักเรียนก็สอนผมเรื่องความรู้สึกตอนที่ถูกเป็นเป้าหมายถึงเข็มชาติและมีคนในครอบครัวที่ติดคุก ผมเล่าเรื่องของผมให้นักเรียนฟัง พวากันเรียนกับอกกว่าสักวันขาจะได้เข้าโรงเรียนด้วย 5 ปีต่อไป ผมกินข้าวเย็นกับเด็กพวากันนั้นทุกเดือน เด็กก็อาบน้ำให้กุญแจของผมกับพริศมีเลี้ยง

เขียนโดย ม.ล.ชัญติ ชนาภูท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

ปัตต่อมาเด็กพากันนั่งกีด้เด็ก้าโรงเรียน ไปเรียนหนังสือ ทุกคนเป็นคนแรกของครอบครัวที่ได้เรียน

รามีเวลาซ่าวายเหลือคนอื่นเสมอ ให้ทุกคนได้มีอิสระที่จะໄลตามเป้าหมายของตัวเองเถอะ ไม่ใช่แค่เป็นสิ่งที่ถูกต้องที่จะทำ แต่เมื่อไหร่ที่อีกหลายคนสามารถเปลี่ยนความฝันของพวกเข้าให้กลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้ พากเราทุกคนกีด้เด็กันทุกคน

เพราะเป้าหมายมันไม่ได้เจอกแค่ตอนทำงานอย่างเดียว

ทางสุดท้ายที่เราจะสร้างสำนักในเป้าหมายเพื่อทุกคนคือการสร้างชุมชน

และเมื่อรุ่นเร公寓ด้ว “ทุกคน” เราหมายถึงทุกคนบนโลก

ยกมือขึ้น ใครที่มาจากประเทศอื่นบ้าง? ไหนใครเป็นเพื่อนกับคนพากนี้แล้วบ้างยกมือขึ้นซิ? นี่แหล่ะที่เร公寓ด้วอยู่ เราได้ขึ้นแล้วก็รู้จักกันในที่สุด

เวลาสำรวจพากมิลเลนเนียมทั่วโลกว่าอะไรที่กำหนดความเป็นตัวตน คำตอบยอดฮิตสุดๆไม่ใช่เชื้อชาติ ศาสนาหรือจริยธรรมที่เชื่อ แต่คือ “พลเมืองโลก” นี่เรื่องใหญ่นะ

คนทุกรุ่นขยายขอบเขตของคน คนที่คิดว่าเป็นพากเดียวกับเรา แล้วขอบเขตที่ว่ามันก็รวมถึงทุกคนบนโลกแล้ว
เราเข้าใจประวัติศาสตร์ของมนุษย์ผ่านคนที่ร่วมตัวกันเยอรมันเรือฯ จากชนเผ่าเป็นเมือง จากเมืองเป็นชาติ เพื่อทำอะไรบางอย่างที่พากเราทำกันเองไม่ได้หรอก

เราเข้าใจแล้วว่าโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรามันเป็นระดับโลก เราเป็นคนรุ่นที่จบความยากจนได้ จบโกรรัยต่างๆได้
เราเข้าใจแล้วว่าความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต้องการความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เช่นเดียวกัน
ไม่ใช่ประเทศไทยที่อาชนะสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปหรือกรรยาไปได้ประเทศไทยเดียวหรอก ต้องร่วมมือกันในแต่ละขั้นๆ ไม่ใช่แค่เมืองจีบมือกับเมืองอื่น
ประเทศไทยมีอีกับประเทศไทยอื่น แต่ต้องเป็นทุกชุมชนทั่วโลก

เขียนโดย ม.ล.ชัญติ ชนาภูท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

เราใช้ชีวิตในเวลาที่ເຂົ້າແນ່ເອນອນໄມ້ໄດ້ ໂຄງວິວຕົນທີ່ໃຫຍ່ມີຄົນທີ່ຖຸກທີ່ໄວ້ຈັກທັງ
ກາຣດູແລ້ວເອົາໄສ່ຈົກທີ່ຢູ່ຕ່າງທີ່ມີນາຍາກຳເຮົາຍັງໄມ້ຮູ້ສຶກດີເວລາເຮົາໃຫ້ຊືວິຕິໃນບ້ານແລະສັງຄົມຂອງເຮົາເອງ

ເຮົາທຸກຄົນມີໆຈຳວຸງເວລາທີ່ຕ້ອງດິນນົນ ພລັງຂອງອີສຣກາພ ຄວາມເປີດກວ້າງ ແລະໝໍ່ມີ່ໂລກ ຈະຕ້ອງປະທະກັບພລັງຂອງເຜົດຌຈກາຣ ເອກເທັກ ແລະໝາດີນິຍມ ພລັງຂອງກະຮະສັກວຸງ
ກາຣຄາແລະກາຮອພຍບະຈະເຈອກັນພລັງທີ່ຄ່າງເຮືອງພວກນີ້ເຂົ້າໄວ້ ນີ້ໄມ້ໃຊ້ກາຣດູສູ້ກັນຮະຫວ່າງຫາຕີ ແຕ່ເປັນກາຣດູສູ້ຫວ່າງແນວຄິດ
ມີ່ຫລາຍຄົນໃນຫລາຍປະເທດທີ່ໃຫ້ຊືວິຕິເພື່ອສັງຄົມໂລກແລະກີ່ມີຄົນດີ່ທີ່ຕ່ອດຕ້ານມັນດ້ວຍເຫັນກັນ

ແລ້ວເຮືອງນີ້ UN ກີ່ມີໄດ້ເປັນຄັດສິນໃຈ

ມັນຈະເກີດຂຶ້ນໃນແຕ່ລະທ້ອງຄົນເນື່ອມີຄົນແບບພວກເຮົາເພີຍພວກທີ່ຈະສຳນັກໃນເປົ້າຫາຍັງແລະຄວາມມັນຄົງໃນຊືວິຕິຂອງພວກເຮົາເອງທີ່ເຮົາເປີດກວ້າງແລ້ວກີ່ເຂົ້າໃສ່ທຸກຄົນໄດ້
ທາງທີ່ດີ່ທີ່ສຸດຄົວສ້າງໝູນໃນພື້ນທີ່ຂອງເຮົາເອງທອນນີ້ເລີຍ

ເຮົາທຸກຄົນມີ່ຄວາມໝາຍຕ່ອງໝູນໝູນ ຕ່ອສັງຄົມທີ່ເຮົາອູ່ ໃນວ່າສັງຄົມຂອງເຮົາຈະເປັນບ້ານ ອຣູທີ່ມີກິພາ ໂບສົດ് ອຣູຄະປະປະສານເສີຍງ
ສັງຄົມພວກນີ້ທີ່ສຳນັກວ່າເຮົາເປັນສ່ວນທີ່ຂອງສົ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ ວ່າເຮົາໄນ້ໄດ້ອູ່ຢູ່ຕ່າງໆ ດຽວກັນນີ້ແລະທີ່ທໍາທຳໃຫ້ເຮົາເຂັ້ມແໜັງແລະຫ້າມເຊື້ອຈັດຂອງຕົວເຮົາເອງ

ພວກສາມາຊີກໃນທຸກຖານຸມ ທຸກໆໝູນໝູນລົງທະຍາຍາກັນໄປໃນຫລາຍາຄວາມຮັບຮັດ ເພຣະຫລາຍາຄົນດອນນີ້ຕ້ອງກາຮາເປົ້າຫາຍັງທີ່ອື່ນກັນ
ແຕ່ພຽງວ່າເຮົາສ້າງໝູນຂຶ້ນນາໄໝໄດ້ພຣະຫລາຍາຄົນກົງໝູ່ທີ່ນັ້ນກັນ

ພມເຈອແກອນເສ ອົກໂກຍທີ່ເຮັດວຽກວັນນີ້ ອູ່ໃໝ່ແນວ? ແກ້ວມື? ຕອນເດີກາເຮອຍອູ່ໃນພື້ນທີ່ໂຂນຄຳມຸນໝູຍໃນອຸການດາ
ຕອນນີ້ເຮັດວຽກພັກງານບັນດາກົງໝາຍເພື່ອໃຫ້ໝູນໝູນຫລາຍາທີ່ປິດຕົວ

ຟມເຈອໂຄລ໏ ໂໂກເລ່ຍ ກໍາຍນິຫາ ໄຈຍິນ ເຮັດວຽກວັນນີ້ແມ່ນກັນ ຍືນຂຶ້ນເລີຍ
ສອງຄົນນີ້ເຮັດວຽກມີ່ແສງທາກໍາໄວ້ທີ່ຮ່ວມຄົນທີ່ທຸກໆທ່ຽວຮ່ວມກັບໂຮງຮ່ວມກັບຄົນໃນໝູນໝູນທີ່ຢ່າງຈະໜ່າຍ

ຟມເຈອເຕົວິດ ຮາງ໌ ອາຈນ໌ ຈບຈາກເດີສຸກລວນນີ້ ເຕົວິດ ຍືນຂຶ້ນໜ່ອຍ
ເຕົວິດເຕີຍເປັນສາມາຊີກສາມີ່ເວັ້ງທີ່ສູ້ໃໝ່ເມື່ອງແມ່ຄົງໂທໃຫ້ພາສີອິກາຣແຕ່ງຈາກທີ່ເທົ່າເຖິງກັນສຳເວົ້າຈົກຈຸນພຣນາຊີສໂກດ້ວຍໜ້າ

เขียนโดย ม.ล.ชัญติ ชุมนุท

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.

ผมมีเรื่องการเปลี่ยนแปลงเริ่มจากพื้นที่ของเราก่อน ต่อให้การเปลี่ยนแปลงระดับโลกก็ต้องเริ่มจากพื้นที่เล็กๆ ก่อนเสมอเมื่อฉันอยู่ที่มหาวิทยาลัย ในรุ่นเรา เราตั้นรนที่จะเชื่อมต่อรู้จักกับผู้คน ค้าโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สร้างชุมชนที่ทุกๆ คนสำนักในเป้าหมาย

ทุกคนที่จบการศึกษาในปีนี้ ปี 2017 คุณกำลังเข้าสู่โลกที่ต้องการเป้าหมาย มันขึ้นอยู่กับคุณที่สร้างมันขึ้นมา

ตอนนี้คุณอาจจะคิดว่า อย่างไรมันจะทำได้หรือ?

จำที่ผมบอกเรื่องที่ผมสอนเด็กที่ชั้นมหบอยแอนด์เกิร์ลได้มั้ย? วันหนึ่งหลังเลิกเรียนผมคุยกับโรงเรียนกับเด็กๆ นักเรียนหัวกะทิของผมคนหนึ่งยกมือขึ้นแล้วบอกผมว่า “เขามาไม่แน่ใจว่าจะได้เข้าโรงเรียนมั้ย เพราะเขาเป็นพากไรสัญชาติ

ปีที่แล้ว ผมพาเข้าไปกินข้าวเที่ยงวันเกิด ผมอยากให้ของขวัญ เลยถามว่าอยากรีดอะไรหรือเปล่า เขายังรีบเล่าเรื่องนักเรียนที่ดันรนใช้ชีวิต แล้วก็พูดขึ้นมากว่า “รู้ปะ ผมอยากรีดหนังสือเกี่ยวกับความยุติธรรมในสังคมคนนั้นเอง”

ผมทั้งนั้น กะเด็กคนหนึ่งที่มีมีหอยเหตุผลที่จะโดนหมาย เขายังไม่รู้ว่าประเทศที่เขาเรียกมันว่าบ้านเกิด ซึ่งก็มีอยู่ประเทศไทยเดียว จะปฏิเสธความฝันที่เขาอยากร่ำเรียน แต่เขายังไม่ได้เสียใจเลย เขายังไม่เด็ดถึงตัวเองเลยด้วยซักหน่อย เขายังคงมีความฝันที่ยิ่งใหญ่กว่า และเขายังมีพากเพ่นเรื่องๆ ด้วย

มันบอกถึงสถานการณ์ตอนนี้ของเรานะ ผมบอกขอเขามาไม่ได้ ผมไม่อยากให้เขามาเสีย
แต่ถ้าเด็กน.ป.ลายที่เมรู้ว่านักศึกษาตัวเองจะทำอะไรได้บ้างเพื่อที่จะผลักดันโลกไปข้างหน้า เรายังเป็นหนึ่งในโลกนี้ เราต้องทำงานในส่วนของเราด้วย

แหล่งที่มา

<https://www.facebook.com/zuck/posts/10154853758606634>

คุณสำนึกลึกในเป้าหมายของคุณอยู่หรือเปล่า? ถอดใจความสุนทรพจน์ของ Mark Zuckerberg ให้กับนักศึกษา Harvard '17

เขียนโดย ม.ล.ชาญชิต ชนพูนท์

วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 00:00 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 พฤษภาคม 2017 เวลา 08:30 น.
